

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ

Κι' ἂν σοῦ μιλῶ καμμιά φορά
Μὲ τὸ γλυκὸ 'ς τὰ χεῖλη,
Δὲν ξέρω . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ,
Καλὴ μου φίλη . . .
Δὲν σ' ἀγαπῶ !

✱

Κι' ἂν σὲ κυττῶ καμμιά φορά
Μὲ μάτια δακρυσμένα
Δὲν ξέρω . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ,
Γλυκεῖα παρθένα . . .
Δὲν σ' ἀγαπῶ !

✱

Κι' ἂν σὲ φιλῶ καμμιά φορά
'Σ τὰ κοραλλένια χεῖλη
Δὲν ξέρω . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ,
'Ωραία φίλη . . .
Δὲν σ' ἀγαπῶ !

✱

Κι' ὅταν, τρελλή, καμμιά φορά,
Θέλεις νὰ μὲ πειράξεις,
Δὲν ξέρω . . . πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ,
'Εκείνης μοιάζεις . . .
Ποῦ ἀγαπῶ !

Ἰχ.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

20 Μαΐου 18 . . .

Ἀπὸ τινος μεγάλη ταραχὴ βασιλεύει εἰς τὴν καρδίαν μου. Τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου ἐσχάτως μετόκησα, ἔχει τὸ προτέρημα, μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐλεεινοτήτων του ἃς τῷ ἐπεδαψίλευσεν ὁ ἀρχιτέκτων του καὶ ἡ πτωχεία μου ἤδη, νὰ βλέπη πρὸς ὑψηλὴν, κομψὴν καὶ πλουσίαν οἰκίαν. Βεβαίως τὸ πλοῦσιον τῆς οἰκίας δὲν εἶναι τὸ αἴτιον τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς μου διότι οὔτε σοσιαλιστὴς εἶμαι οὔτε κανένας ιδιότροπος καὶ φθονερός πτωχός. Εἶνε ἀπλούστατα μία ξανθὴ καλλιπάρειος κόρη, ἣτις ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ κατοικῇ εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην.

Φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ κοντούλα ἢ τὸ παράθυρον πολὺ ὑψηλὸν ὥστε νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέπη νὰ μοῦ ἐπιδεικνύεται εἰμὴ μέχρι τοῦ λαιμοῦ, πρᾶγμα τὸ ὅποτον μὲ ἐμβάλλει εἰς τρέλλαν καὶ μανίαν μὴ δυνάμενον τοιουτοτρόπως νὰ τὴν θαυμάζω τοῦλάχιστον . . . μέχρι τῆς ὀσφύος τῆς !

Ἄλλ' ἡ κόρη ἐννοοῦσα ἴσως καὶ συμπαθοῦσα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἢ ἐν συνειδήσει τῆς πλαστικότητος τοῦ κορμοῦ τῆς, ἀγαπῶσα νὰ ἐπιδείκνυται, πολλάκις, μὲ τὴν βοήθειαν ἐν-

νοείται κανενός ευεργετικού σκαμνίου φαίνεται υψηλότερα και άκουμπωσα χαριέντως επί του παραθύρου προβάλλει δλόκληρον τὸ στήθος της, τὸ ὁποῖον μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τότε καμαρώνω ἐν βαθυτάτῃ ἐκστάσει. Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς τί κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἔνδυμα, — ἀναγκαζόμεθα πολλάκις νὰ ἐκφράζωμεν καὶ τοιαύτας ἀμφιβολίας — ἀλλ' ἐὰν κρίνω ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σὰς διαβεβαιῶ ὅτι προκλητικώτερα στήθη δὲν ὑπάρχουν.

Μὲ ὄλας τὰς προσπαθείαις μου νὰ λαμβάνω τὸν ἔρωτα ὑπὸ τὴν γελοῖαν αὐτοῦ ἔποψιν πάντοτε, νομίζω ὅτι κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶ σπουδαίως. Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν φαίνεται ὅλως διόλου ἀδιάφορος.

Ἐκεῖνα τὰ βλέμματά της, τὰ ὁποῖα τόσον συχνὰ στηλώνει ἐπάνω μου πολλὰ μοῦ λέγουν. Κάποτε μάλιστα, ἐκτὸς ἂν τοῦτο ἦτο ὀφθαλμαπάτη, τὴν εἶδα καὶ νὰ μοῦ μειδιᾷ.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ φαίνεται καθόλου παράδοξον διότι ἡμπορεῖ νὰ αἰσθάνεται κάποιαν τρυφερὰν συμπάθειαν πρὸς ἐμέ.

Τὸ ὅτι αὕτη κατοικεῖ εἰς τόσον πλουσίαν οἰκίαν καὶ ἐγὼ εἰς τόσον πενιχρὰν δὲν σημαίνει. Δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μὲ ὄλην τὴν φτώχειαν μου ἡμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τύχω μετὰ ἓν ἔτος ἐνὸς ἀξιοσεβαστοῦ διπλώματος. . . . Μάλιστα!

Ἄλλως τε δέ, ληπτέα ὑπ' ὄψει, ἡ νεότης μου καὶ ὁ μύσταξ μου ἐκεῖνος, ὁ μαῦρος ὡς κόρακος πτερόν καὶ ὁ τόσον ἀρειμανίως στριμμένος, τόσον δὲ ταιριαστός πρὸς τὸ ὑψηλόν μου ἀνάστημα καὶ τὸ μελαψόν κανονικὸν πρόσωπόν μου, εἶνε ἀρκετὰ προσόντα διὰ νὰ συγκινήσουν μίαν τρυφερὰν καρδίαν.

22 Μαΐου.

Διατελῶ ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς χθειςινῆς ἐντυπώσεως. Εἶμαι πεπεισμένος πλέον ὅτι τῆς εἶμαι στὸ μάτι. Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν εἶχον καὶ πολλὰς ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός της ἀλλ' ἤδη ἔλαβον ἀπτότερα δείγματα ὥστε νὰ τὸ πιστεύω περισσότερο.

Δὲν γνωρίζω πῶς ἔτυχε νὰ εὐρίσκωμαι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Ἐβάρδιζα βραδέως ὡς ἀφηρημένος, παραδεδομένος εἰς γλυκεῖς ῥεμβασμούς, οἵτινες ἀπὸ τινος, σημειωτέον καὶ τοῦτο ἐν παρενθέσει, συχνὰ μὲ καταλαμβάνουν, ὅποταν ἡχηρὸς γέλωσ γυναικεῖος, λεπτὸς καὶ ἐναρμόνιος μὲ ἀπέσπασε τῆς ῥέμβης μου.

Ἐστράφην καὶ ἐντὸς ἀνοικτῆς ἀμάξης μὲ δύο φοβεροὺς ἵππους καλπάζοντας πρὸς τὰ κάτω, εἶδον τὴν ξανθὴν γειτονοπούλαν μου

παρὰ τὸ πλευρὸν σεβαστῶν περιφερειῶν γραίας μὲ μαῦρα ὀμματοῦχλια εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Φέρω τὸν ἐγωισμόν νὰ πιστεύω ὅτι ὁ γέλωσ ἐκεῖνος δὲν πρὸ μικροῦ ἤκουσα ἦτον αὐτῆς διὰ νὰ μοῦ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν. Μέσον ἱκανὸν καὶ πρόχειρον, ὡς βλέπομεν, ἀλλὰ ἀναγκαῖον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς ἀκριβέσεώς μου.

Τὴν εἶδα καθαρὰ πλέον καθαρώτατα, γυρτὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γραίας νὰ μοῦ μειδιάσῃ χαριέστατα καὶ νὰ μὲ χαιρετήσῃ διὰ βαιθείας κλίσεως τῆς κεφαλῆς της.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐὰν ἔφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλον μου, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἐλησμόνησα εἶνε ὅτι ἠσθάνθην τὸ πρόσωπόν μου φλογισμένον ὡς ὑπὸ πυρῆς, τὰ ὠτά μου βουβούνητα, τὰ γόνατά μου κοπέντα παραδόξως καὶ τὸ βᾶδισμά μου τρεκλίζον καὶ ἐπισφαλές.

Παρηκολούθησα τὴν ἀμαξὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἥτις στραφεῖσα ἐξηφανίσθη εἰς τινα πρὸς τὰ ἀριστερὰ δρόμον. . . .

24 Μαΐου.

Ἐὰν τύχη ποτὲ νὰ πέσῃ τὸ ἡμερολόγιόν μου τοῦτο εἰς χεῖράς τινος καὶ τοῦ ἔλθῃ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀναγνώσῃ τὰς πεζὰς φλυαρίας μου θὰ μὲ ἐλεονολογήσῃ βεβαίως ἐκ καρδίας ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ἐρωτικῆς μου ταύτης ἱστορίας.

Δὲν μὲ μέλει οὔτε δι' αὐτὸν οὔτε δι' οἰονδήποτε ἄλλον. Ἐπιθυμῶ ν' ἀπεικονίσω τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ καταστρώω τὰς πράξεις μου καὶ τὰ αἰσθήματά μου, γελοῖα ἢ μὴ, μὲ ὄλην τὴν ἀκριβείαν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Μὲ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐχάραξα τὰς μέχρι τοῦδε γραμμὰς τοῦ ἡμερολογίου, μὲ τὸν ἴδιον θὰ ἐξακολουθήσω μέχρι τέλους. . . .

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ἦτο ἀπὸ τὰς ὠριωτέρας τοῦ Μαΐου.

Ἐκαθήμεν παρὰ τὸ παράθυρόν μου καὶ ἐκείνη παρὰ τὸ ἰδικόν της, λευκοντυμένη καὶ ἀπαστράπτουσα ὑπὲρ ποτε ἐκ καλλονῆς καὶ χάριτος.

Ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας κομψὸν φάκελον ἐστραγισμένον. Ἦτο ἐπιστολὴ πρὸς αὐτήν. Κρίμα ποῦ δὲν τὴν ἔχω πλέον νὰ τὴν ἀντιγράψω ἐνταῦθα. Ἄλλη σκληρὴ τύχη τῆς ἐπεφυλάσσετο τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδυνάμην ποτὲ νὰ φαντασθῶ ὅταν τὴν ἔγραφα μὲ τόσῃν προσοχῇ, μὲ τόσῃν ἐξαρσιν ἰδεῶν, μὲ τόσῃν φλόγα πάθους! . . .

Ἐπὶ πολὺ ἐδίστασα νὰ τῆς δώσω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο δι' αὐτήν.

Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισα.

Ἐψῶσα τὸ χεῖρ καὶ τῆς εἶδειξά τὸν φάκελον.

Ἐνόησε.

Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν, εἰς σημεῖον παραδοχῆς, γλυκὴ μειδιάσασα. Ἄλλα δὲν ἠρέστη εἰς τοῦτο μόνον. Διὰ τῶν χειλέων καὶ τῶν χειρονομιῶν μοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω ὅτι τὴν ἐσπέρην, τὴν ὅ ὦραν, θὰ ἐξήρχετο μόνη της καὶ ὅτι ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀνταμῶσω διὰ τὰ περικίτρω.

Τὸ ὠρολόγιόν μου δὲν ἐδείκνυσεν ἀκόμη τὴν τρίτην. Ἦως διήλθον τὰς μετέπειτα ὥρας εἶνε δύσκολον νὰ περιγράψω. Ὅσοι ἠγάπησαν καὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν θέσιν μου, αὐτοὶ μόνον δύναται νὰ ἐννοήσουν. Τὸ δωμάτιόν μου μοῦ ἐφαίνετο πληκτικόν, στενόχωρον. Ἦθελα δρόμον, ἦθελα ἀέρα, ὀρίζοντα.

Ἐκαμα ἓνα μακρὸν περίπατον μέχρι τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου. Ἐπέστρεψα.

Ἐπεσκέφθην δύο, τρία καφενεῖα, ἐν ἀμεταπτώτῳ καὶ αὐξανούσῃ πάντοτε συγκινήσει, προσκεκολλημένοι, ἀφωσιωμένοι ὄλως εἰς τὴν ἰδέαν τῆς συναντήσεώς μας, τὴν ὁποῖαν ἡ ἐξαφθεῖσα φαντασία μου ἀναπαρίστα ὡς μίαν ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας καὶ τὰς ποιητικωτέρας σκηνὰς τοῦ βίου μου.

Τέλος περὶ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν εὐρισκόμην εἰς τὴν πρὸ τῆς οἰκίας της ὁδὸν, μικρὸν δρομίσκον, κάθετον ἐπὶ δύο ἄλλων μεγάλων παραλλήλων βριθουσῶν κόσμου καὶ θορύβου.

Ἦρχισα νὰ περιπατῶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο ἀναμένων τὴν ἐξοδὸν της.

Δὲν εἰξέυρω πόσους δρόμους εἶχα χάμει τοιούτοτρόπως ὅτε, εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἄκρον καὶ ἐπιστρέφων διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ αὐτὸ, ἔστην ἀκίνητος ὡς ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως κρατηθείς.

Σφοδρὸι παλμοὶ ἐδόνησαν τὸ στήθος μου. Ἐνόμισα διὰ μίαν στιγμὴν ὅτι τὸ ἔδαφος ὑπεξέφευγε τῶν ποδῶν μου καὶ ὅτι τὸ αἶμα διέκοψε τὴν κυκλοφορίαν του.

Λευκάζον σῶμα γυναικεῖς ἐφαίνετο εἰς τὴν θύραν, ὅπου οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσεκολλῶντο ἀναπόσπαστοι, παρατηρούσης ὀλόγυρά της ὥσει ἀναζητούσης τινά.

Τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σῶμα ἐκινήθη πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐρρίψα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ παρατήρησα. . . . Θεῶ, θεέ μου, φυλακὴν τῷ στόματί μου!

Ἡ ἐρωμένη μου, ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου, τὸ ἀντικείμενον τῆς μου λατρείας καὶ τῶν παλμῶν καὶ συγκινήσεων ἤρχετο — ὦ! τῆς σκληροτάτης παραβολῆς! — ὡς πλοῖον βιαίως δροόμενον ὑπὸ ἀγριεμένης θαλάσσης.

Ἦτο χαλὴ!

Ἀνεκάγχασα θορυβωδῶς καὶ στρέψας τὰ νῶτά μου ἐχάθην διὰ ταχέων βημάτων ὀπισθεν τῆς κημῆς τῆς ὁδοῦ.

Ὡς ὑπὸ ἐκδικητικοῦ δὲ ἐνστίκτου φερόμενος

ἐξήγαγον τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ θυλακίου μου καὶ ἀφ' οὗ τὴν παρατήρησα μικρὸν μὲ σαρκαστικὸν μειδιάμα τὴν ἐσχισα καὶ τὴν διεσκόρπισα παράφορος εἰς μυρία τεμάχια.

Ἴδου τὸ μέρος διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἡμερολογίου μου, τὸν ὁποῖον προηγουμένως ἀνέφερα, δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ ποτέ. Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ αὐτὸς τῶρα, ὅποτε δὲν μὲ συνδέει πλέον μὲ τὴν κόρην ἐκείνην εἰμὴ ἡ οἰκτρὰν αὐτὴ ἀνάμνησις, κρίνων ἡρεμώτερον εὐρίσκω τὴν πράξιν μου ἀρκετὰ βάρβαρον καὶ ἀρκετὰ σκληράν, ὥστε νὰ θεωρῶ ἑμαυτὸν ἀνάξιον συγγνώμης, ἂν καὶ ἀφ' ἑτέρου τολμῶ νὰ δικαιολογηθῶ κάπως ἀπέναντι τῆς συνειδήσεώς μου, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὴν ψυχικὴν μου κατάστασιν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ τὴν σύγχυσίν μου καὶ ταραχὴν ἐκ τῆς ἀνελπίστου ὅσον ἀποτόμου διαψεύσεως τῆς γλυκειάς ἐλπίδος νὰ ἀπολαύσω τὴν θέαν τῆς ἐρωμένης μου, ὁποῖαν ἡ φαντασία μου τὴν ἀνέπλαττε.

Ἐκεῖνο ὅμως, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δικαιολογήσω κατ' οὐδένα λόγον καὶ πάντοτε θὰ κατακρίνω ἑμαυτὸν χωρὶς ἐλπίδα διορθώσεως, εἶνε ἡ πρόληψις, ἡ ἀδικία, τὴν ὁποῖαν τρέφομεν ὄλοι μας βαιθείας κατὰ τῶν παραδρομῶν καὶ τῶν σφαλμάτων τῆς φύσεως ὁποῖον τὸ τῆς δυσμοῖρου γειτονοπούλας μου.

Ἐὰν ἐκοσμεῖτο ὑπὸ ἀμέμπτου σωματικῆς καλλονῆς καὶ τὴν ἐγνωρίζον ἀφ' ἑτέρου ἀνόητον, ἐπιληψίμου ἀγωγῆς, κενόδοξον ἢ διεσθαρμένην δὲν θὰ τὴν ἠγάπων τάχα διαρκέστερον; . . .

Γελασσίνος.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

A. ΚΤΕΝΑ

Ὁδὸς Κομμουνδούρου ἀριθ 21 ἀπέναντι ἀνεγειρομένου Ἐθνικοῦ Θεάτρου.

Τὸ ἀνωτέρω τυπογραφεῖον πλουτισθὲν διὰ κομψῶν καὶ ποικίλων στοιχείων, παντὸς μεγέθους, γαλλικῶν καὶ ἑλληνικῶν, ἐφοδιασθὲν δὲ καὶ δι' ἀρίστου ταχυπιστηρίου, ὑπόσχεται ἐργασίαν ταχεῖαν, λεπτὴν καὶ ἐν γένει καλλιτεχνικὴν.

Τυποῦνται ἀριστα, ἐπισκεπτήρια, νεκρώσιμα, ἐτικέτται, εἰσιτήρια, ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ πᾶσα ἄλλη τυπογραφικὴ ἐργασία. — Μεγίστη εἰδικότης εἰς τὰ προγράμματα.

Τὰ λαμπρότερα Θεσσαλικά καπνὰ ὑπάρχουν εἰς τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀποστ. Ραπτάκη.

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ;

Δέν πιστεύεις, δέν πιστεύεις, καστανή μου έρωμένη,
 "Ότι όλον μου τὸ στῆθος φλογερὸς ὁ ἔρωσ καίει
 Διά Σέ ;

Δέν πιστεύεις ὅτι τώρα ἡ ψυχὴ μου ἔρωτευμένη
 Ὑποφέρει καὶ στενάζει καὶ σπαράσσεται καὶ κλαίει
 Διά Σέ ;

Δέν πιστεύεις ὅτι ὅλην τῆς ψυχῆς μου τὴν λατρείαν
 Ἀφιέρωσα, ὦ κόρη, ἐπὶ τόσον ἥδη χρόνον
 Διά Σέ ;

Δέν πιστεύεις ὅτι τότε πᾶσαν σκέψιν μου γλυκεῖαν
 Τὴν εὐρίσκω ὅταν αὐτὴ περιστρέφεται καὶ μόνον
 Περὶ Σέ ;

Δέν πιστεύεις ὅτι εἶσαι Σὺ τὸ θεῖον ὄνειρόν μου,
 "Όταν ζῶ καὶ ἀναπνέω καὶ ὑπάρχω, καστανή μου,
 Διά Σέ ;

Καὶ ὁπότεν κλείη ὕπνος πρὸς στιγμὴν τὸ βλέφαρόν μου
 Δέν πιστεύεις ὅτι τότε πτερυγίζει ἡ ψυχὴ μου
 Περὶ Σέ ;

Δέν πιστεύεις ὅτι εὖρεν εἰς τοῦ βίου τὰς πικρίας
 Ἀνακούφισιν τῶν πόνων ἡ διάνοια πετώσα
 Περὶ Σέ ;

Δέν πιστεύεις ὅτι πλέκει εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας
 Ἡ ἐλπίς χρυσοῦς ὄνειρους πρὸς τὸ μέλλον μειδιῶσα
 Διά Σέ ;

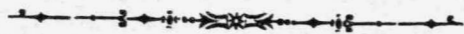
Δέν πιστεύεις ὅτι ὅλους τοὺς πτωχοὺς μου στίχους, φίλη,
 Μοὶ ἐμπνέεις Σὺ καὶ μόνη καὶ τοὺς γράφω, καστανή μου
 Διά Σέ ;

Δέν πιστεύεις, δέν πιστεύεις ὅτι φθάνει εἰς τὰ χεῖλη
 Στεναγμὸς ὃν ἀποστέλλει ἐκ τοῦ βάθους ἡ ψυχὴ μου
 Διά Σέ ;

Δέν Σὲ πείθουν ὅλα ταῦτα, καστανή μου ἔρωμένη,
 "Ότι ὄντως Σὲ λατρεύω ἀφοῦ τόσα δοκιμάζω
 Διά Σέ ;

Ἄλλὰ ἂν μεθ' ὅλα ταῦτα δυσπιστία ἀπομένει
 Τί ζητεῖς ὅπως Σὲ πείσω ὅτι πάσχω καὶ στενάζω
 Διά Σέ ;

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Γ.

"Ο κ. Κόμης

"Ο κ. Ω... είναι κόμης.

Εἶναι, πρὸς τούτοις, ἀρκετὰ νόστιμος νέος ἡ πατρικὴ του περιουσία ἐσπαταλήθη μετὰ τῶν ἀξιεράστων ἐκείνων σειρήνων, ἃς οἱ πλοῦσοι νέοι τῆς σήμερον σύρουσιν ὀπισθεν τοῦ ἄρματος τῆς ματαιότητος αὐτῶν. Μετὰ πολλὰς ἐπιδείξεις εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, εἰς τὴν λέσχην, εἰς τὰ προσκάνια, ὁ κύριος κόμης ἀνακαλύπτει ὅτι δέν ἔχει οὐδὲ λεπτόν, καὶ ὅτι ὁ ὀρίζων περιφρουρεῖται ἐξ ὅλων τῶν σημείων ὑπὸ λεγεῶνος δαινοιστῶν.

Εἰς τοῦτο τὸ ἄχρηστον ἥδη ὄν, δύο μόνον ὁδοὶ διανοίγονται: νὰ γείνη ἡθοποιὸς ἢ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Αἰφνης ἀναμνησκεται ὅτι πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, συνήντησεν εἰς τινα τῶν αἰθουσῶν, μίαν νέαν καὶ ὠραίαν κόρην, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπνύθηνε κολακευτικὸς τινας λόγους καὶ ἦτις τὸν παρετήρησε συμπαθῶς.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέν εἶχε παρατηρήσει τὸ ἐκφραστικὸν αὐτὸ βλέμμα, τὸ ὀροσερόν καὶ γελαστὸν πρόσωπόν της· ἀλλὰ τώρα ὅτε εἶναι κατεστραμμένος, ἔρωτῆ ἑαυτόν, ἂν οἱ κατὰ τύχην ἐξεληθόντες ἐκ τῶν χειλέων του ἀδιάφοροι ἔπαινοι δέν ἐπενήργησαν ἐν τῇ νείᾳ ἐκείνῃ καρδίᾳ πρὸς βλάστησιν τοῦ ποιητικοῦ ἐκείνου ἄνθους ὅπερ λέγεται ἔρωσ.

Προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ ἐπανίδῃ τὴν νεάνίδα· τὴν ἐπαναβλέπει, προσποιεῖται μελαγχολίαν, ὀμιλεῖ περὶ ἀπογορευσεως, περὶ τῆς διαφαινομένης εὐτυχίας ἐν τῇ ἐνώσει δύο ψυχῶν γεννηθειῶν τῆς μιᾶς διὰ τὴν ἄλλην· ἐν συντόμῳ, ὁ συνταξιούχος αὐτὸς μουσικὸς, ὅστις ἐσπούδασε εἰς ὅλα τὰ ὄδεῖα τοῦ δελεασμοῦ, πλῆττει ἀλληλοδιαδόχως ὅλα τὰ πλῆκτρα τοῦ αἰσθηματικοῦ κλειδοκυμβάλου. Θριαμβεῖ, ἀγαπᾶται.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης μεταβάλλει διαγωγὴν, ἀφίνει τὰς ἔρωμένας του καὶ διακρῦττει εἰς τοὺς φίλους του ὅτι, ἀποκαμὼν ἐξ ὅλων, θέλει νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς οἰκογενείας, καὶ νὰ ζῶ

ογονηθῆ διὰ τῶν ἡδονῶν τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας.

Πάραυτα ὁ κρότος μεταδίδεται εἰς τὰς λέσχας, εἰς τὰ ἐντευκτήρια, εἰς τὰς αἰθούσας, ὅτι ὁ κόμης εἶναι ἔρωτευμένος καὶ ὅτι ἡ ὑποτάξασα τὸν ἀνυπότακτον δέν εἶναι ἄλλη ἢ κόρη τις εἰκοσαετίας.

Ἡ εἰδῆσις αὐτῆ, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, φθάνει μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς νεάνιδος, ἥς ὁ ἔρωσ ἀξάνεται μὲ ὄλην τὴν ὑπερηφάνειαν ἣν αἰσθάνεται ἐκ μιᾶς τοιαύτης νίκης.

Τῆς τῶν γυναικῶν ἀρνεῖται νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν ἀπολωλὸς πρόβατον εἰς τὴν ποιμνὴν, πρὸ πάντων ὅταν ἡ ποιμνὴ αὐτῆ εἶναι ἡ καρδία της;

Ἐν τούτοις ὁ κόμης, ὅστις ἐβολιδόσκοπησε τὰς διαθέσεις τῆς οἰκογενείας, ἐννοεῖται μετὰ τινος τοκογλύφου, ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ χρυσώσῃ τὴν ἀθλιότητα τοῦ ὑποψηφίου μέχρι τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

Μετ' ὀλίγων στιγμῶν ἀντίστασιν, ὁ πατὴρ, τίμιος ἀστός, ὑποχωρεῖ, κατὰ βάθος πολὺ εὐχαριστημένος διότι θὰ δύναται νὰ λέγῃ ἡμέραν τινά: Ἡ κόρη μου ἡ κοντέσσα.

Ὁ ἐραστὴς λοιπὸν δύναται ἥδη νὰ παρουσιασθῆ ὡς μνηστήρ. Ἄδει μετὰ τῆς μνηστῆς του, τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην δωδιάν, ἣν ἐψάλλον ὁ Ρωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ἡ Ἐλοῖζα καὶ ὁ Ἀβελάρδος, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βιργινία, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπισμονήσῃ, μέχρι τοῦ τελευταίου φθογγοσίμου, τὴν ἐπαύριον τῆς γαμπλίου τελετῆς.

Μετὰ τὴν ἀῆψιν τῆς προικός, ὁ κόμης πληρώνει τὰ μικρὰ καὶ ὀχληρὰ χρέη του, ἀναχρυσοῖ τὸ οἰκόσημόν του διὰ τῶν χρημάτων τῆς γυναικὸς του, καὶ ἐπανακάμπτει παρὰ ταῖς ἔρωμέναις του καὶ εἰς τὸν παλαιὸν αὐτοῦ τρόπον τοῦ ζῆν.

Ἐὰν ἡ σύζυγός του ἔχη ψυχὴν ὑπερήφανον καὶ εὐαίσθητον, θὰ ὑποφέρῃ μέχρι τοῦ θανάτου της· ἐὰν ὅμως εἶναι ἀπὸ ἐκείνας τὰς αἰσθηματικὰς Παρισίνας, θὰ παρηγορηθῆ λαμβάσουσα ἕνα ἢ πλείονας ἐραστὰς.

Αὐτὸς ὁ κόμης εἶναι τέρας, θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος, ἕνας ἀπατεῶν, ἕνας ἀθλιός.

Καὶ διατί, παρακαλῶ; Δέν ἔκαμε οὔτε περισσότερα οὔτε ὀλιγώτερα τῶν ὄσων ἠθέλε πράξει ὁ δεῖνα χρηματιστὴς τὸν

ὅποιον δύναμαι νὰ ὀνομάσω ἢ ὁ δεῖνα
τραπεζίτης ὃν δὲν δύναμαι ν' ἀναφέρω
ὀνομαστί οὐδὲν ἔπραξε πλέον τοῦ συμ-
βολαιογράφου περὶ οὗ ὠμίλου προ-
δλίγιου.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ἀρχ-υλιστής

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Σὲ μὲν θυμωμένη

Γιατί ἔπαυσε, μικρούλα μου,
Στὰ χεῖλιν σου ν' ἀνθίζῃ
Τὸ χαρωπὸ χαμόγελο ;
Τί μοῦ σὲ βροσανίζει !

*

Τὰ τρυφερὰ χειλάκια σου
γιατ' εἶνε μαραμμένα ;
Μὴ θέλουν δροσοπότισμα ;
Ἄν θὲς, ἄφισ' ἔμένα

*

Μ' ἕνα φιλάκι μοναχὰ
κρυφὰ νὰ τὰ δροσίω
Κι' ἂν δὲν γελάσουν στὴ στιγμήν
... Ποτὲ νὰ μὴ φιλήσω !

(Δημητσάνα)

Τάκης.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Συχνάκις συναντῶμεν ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσι
ἔλα τὰ εἶδη τοῦ νοῦς, πλὴν τοῦ κ ο ι ν ο ὕ.

** — Σήμερον ἤκουσα ἕνα νόστιμο ἄστεϊο.

— Καὶ ἐγέλασε ἅμα τὸ ἤκουσες ;

— Ἄ, ὄχι, φίλε μου Μόνον ὁ ὑπηρέτης μου ἐγέλασε.

** Διδάσκαλος : — Εἶπες ὅτι ὄλοι οἱ ποταμοὶ χύ-
νονται εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε διατί ἡ θάλασσα δὲν
αὐξάνει ;

Ὁ μαθητὴς (μετὰ στιγμαίαν σκέψιν). — Διότι τὸ
νερὸ τὸ πίνουσι τὰ ψάρια.

** Ὅταν εἴμεθα πτωχοὶ τότε ἔχομεν σαφῆ ἰδέαν
τῶν καθηκόντων τῶν πλουσίων ὅταν ὅμως αποκτώ-
μεν χρήματα τότε ἐπιχειροῦμεν νὰ δεῖξωμεν εἰς τοὺς
πτωχοὺς πῶς νὰ φέρωνται

** Τὰ δύο μακρυνότερα σημεῖα τὰ συνδεόμενα διὰ
τηλεγράφου εἶνε ἡ Βρετανικὴ Κολομβία καὶ ἡ Νέα
Ζηλανδία. Τὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου διέρχεται τὴν
Βόρειον Ἀμερικὴν, τὸν Ἀτλαντικόν, τὴν Ἀγγλίαν,
τὴν Γερμανίαν, τὴν Ρωσίαν (Εὐρωπαϊκὴν καὶ Ἀ-
σιατικὴν) τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἰάβαν καὶ
τὴν Αὐστραλίαν. Κάνει σχεδὸν τὸν γύρον τοῦ κόσμου.

** Α : — Ποῖοι ἐκ τῶν σημερινῶν νέων εἶνε ἐκεῖνοι,

οἵτινες θεωροῦνται ὡς νέοι καὶ ὡς κ ρ ε π ε ι : καὶ
οἵτινες παρέχουσι τὰς περισσοτέρας διὰ τὸ μέλλον
ἐλπίδας ;

Β : — Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι πάντοτε εὐρίσκονται εἰς
χρέος.

** Ὁ λόρδος Μπρούχαμ ἔδωκε τὸν ἐξῆς ὀρισμὸν τοῦ
δικηγόρου : Ὁ δικηγόρος εἶνε νομικός τις κύριος
ὅστις προστατεύει τὴν περιουσίαν σας ἀπὸ τοὺς ἐχ-
θροὺς σας καὶ τὴν κρατεῖ διὰ λογαριασμὸν του.

** — Ἐκεῖνος ὅστις λαμβάνει σύζυγον λαμβάνει
φροντίδα, εἶπεν ὁ Φραγκλῖνος. Ἐνίοτε ὅμως, ἐάν ἐλάμ-
βανε μεγαλειτέραν φροντίδα θὰ ἐπετύγγανε καλλι-
τέραν σύζυγον.

Ἀναλφάβητος

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Σοννέτο.

Τῷ προσφιλεῖ Φ. Καμπιώτῃ

Ἔλα νὰ πᾶμε στὰ παλιὰ τὰ μέρη
ὅπου τὰ βρέχουν καθαρὰ νερά.

Ἔλα μαζί μου, ὅσοι μου τὸ χέρι
ἐκεῖ νὰ πᾶμε, ἔμμορφη κυρά.

*

Ἐκεῖ ἡ ἀγάπη σὰν πρῶτα μᾶς φέρει
ὅπ' ἔχει στήσει τραγοῦδ' ἢ χαρὰ
ὅπου ἡ λίμνη, τὸ κύμα μᾶς ξέρει·
ἔλα νὰ πᾶμε, ἔμμορφη κυρά.

*

Ἔλα τοὺς τόπους καὶ πάλιν νὰ δοῦμε
καὶ κείναις τῆς μέρκις νὰ θυμηθοῦμε
καὶ τὰ φιλήματα τὰ φλογερά.

*

Ἔλα ὁ ἔβρος μας θὰ ξανακνισίωσῃ
κι' ἴσως λουλοῦδι καινούργιο φυτρώσῃ
ἔλα νὰ πᾶμε, ἔμμορφη κυρά.

Σεπτέμβριος 1893

III. BP.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς ὁ Βικτωριανὸς Σαρδοῦ διέφυγε τυχαῖον θάνατον.

Ἡ παιδικὴ ἡλικία τοῦ Βικτωριανοῦ Σαρ-
δοῦ συνδέεται μὲ ἕν ἐπεισόδιον, ὅπερ πολλοὶ
τῶν ἀναγνώστων τῆς «Οἰκογενείας» ἂν ὄχι
πάντες, ἴσως ἀγνοοῦσι. Ὁ Γαλάτης δραματο-
γράφος τὸ διηγεῖται μόνος του. Πρὶν ἢ ὁ
κόσμος γνωρίσῃ τὸ ἄτομόν του, ὁ Σαρδοῦ διήρ-

χετο νύκτα τινὰ τοῦ χειμῶνος διὰ τινος ὁδοῦ
τῆς ἐν Παρισίοις Λατινικῆς συνοικίας.

Ἡρώτων ἑμαυτὸν, λέγει, ἐὰν ἡ ζωὴ ἤξιζε
πράγματι, κατόπιν τόσων ματαίων μόχθων,
καὶ ἂν ἡ τύχη θὰ ἦτο πάντοτε ἀδυσώπητος.

Καὶ ὁ Σαρδοῦ, ὡς τόσοι ἄλλοι, κατείχετο
ἐξ ἐνὸς τῶν παθημάτων ἐκείνων τῆς μικροψυ-
χίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, αἵτινα συνήθως
φέρουσιν εἰς αὐτοκτονίαν, ἣτις ἀπέναντι τού-
των εἶνε γενναϊότερα. Ὅπως προφυλαχθῆ ἐκ
τῆς βροχῆς, ἣτις ἐπιπτε κρουνηθὸν, κατέφυ-
γεν ὑπὸ τινὰ στοάν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνεχώ-
ρησεν αὐθωρεὶ καὶ σχεδὸν ἀσυνειδήτως τὴν
θέσιν ταύτην μετ' ὀλίγον κατέλαβε ρακένδυτόν
τι χαμίνιον. Ταῦτοχρόνως ὅμως φοβερὸς κρό-
τος ἠκούσθη· ὁ Σαρδοῦ, ὅστις εἶχε κατὰ τι
προχωρήσει ἐστράφη καὶ εἶδεν ὑπερμεγεθῆ λί-
θον καταπεσόντα ἐπὶ τοῦ χαμινίου, ὅπερ πά-
ραυτα ἐξέπνευσε.

Δὲν γνωρίζω τί εἶδους ἐνστικτον, λέγει ὁ
Σαρδοῦ, μὲ ἔκαμε ν' ἀφήσω τὴν θέσιν ἐκείνην,
ἣν ἡ τύχη εἶχε προορίσει διὰ τόσον οἰκτρὸν
θάνατον. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο γεγραμ-
μένον ν' ἀποθάνω πτωχὸς καὶ ἀγνωστος—ἀλλ'
ὅτι εἶδε νὰ ἐργασθῶ, νὰ κοπιᾶσω καὶ νὰ ἐλ-
πίσω πάντοτε. Ὁ ἀστὴρ μου ἔλαμπεν ὀπισθεν
ζοφώδους στερεώματος.

Καὶ ὁ κόσμος εἶδεν ὅτι εἶχε δίκαιον.

Ὁ Μᾶξ Ὁ Ρέλλ (Max O' Rell.) καὶ οἱ ἰντερβζουάρες.

Ἴδου πῶς ἀποφαίνεται ὁ διάσημος οὗτος συγ-
γραφεὺς περὶ τῆς χορείας τῶν ἰντερβζουάρες ἐν
τινι περιοδικῷ ;

«Ὁ ἕνας ζητεῖ βιογραφικὰς λεπτομερείας·
ὁ ἄλλος τὴν ἀρχὴν τοῦ ψευδωνύμου μου. Ἐνας
ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἂν ἐργάζομαι περισσότερον
τὴν πρωίαν, τὸ γεῦμα ἢ τὸ ἑσπέρας· ἄλλος ἂν
ἐργάζομαι ὀρθίος ἢ καθήμενος, ἂν γράφω ἐπὶ
χαρκαωμένου χάρτου καὶ ἂν μεταχειρίζομαι
πετρόν. Εἰς τούτων μὲ ἠρώτησεν ἂν σκέπτομαι
Ἄγγλιστί ἢ Γαλλιστί· ἄλλος ἂν ὁ στρατηγὸς
Βουλανζὲ θὰ ἐγένετο Πρόεδρος τῆς Γαλ. Δη-
μοκρατίας. Ἄν ἐσταύρωσα τοὺς πόδας μου δι-
αρκούσης τῆς συνεντεύξεως, ἂν ἀφῆρασα τὰς
διόπτρας μου, οὐδὲν διέφυγε τοὺς δημοσιογρά-
φους τούτους· τὰ πάντα ἐγράφον καταλε-
πτῶς. Αἱ ἐρωτήσεις αἷς ἐκάστοτε μοὶ ἀπηθύνον
μοὶ ἐφάνοντο τόσον κοινὰί, τόσον χυδαῖαι, ὥστε
ἤσχυρόμην ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἦρωας
τῆς μικρᾶς αὐτῆς φήσας.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πνευματώδης Γαλάτης

ἔμεινε εὐχαριστημένος ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων
διότι παρακατιῶν ἐπάγεται :

«Τὰ πάντα ἐν τούτοις ἐγράφοντο πιστῶς καὶ
μετὰ καλλιτεχνικῆς χάριτος. Τὰ μᾶλλον ἀσή-
μαντα περιστατικὰ καθίσταντο ἐνδιαφέροντα εἰς
ἄκρον ὑπὸ τὸν τύπον τῶν ἐρωταποκρίσεων . . .»

* Π *

ΟΥΤΕ ΕΛΠΙΔΑ ΜΙΑΝ ;

Μι' αὐτὴν ὅπου τὰ λούλουδα ὅλα μοσχολοῦσαν
γιατὶ ἡ νύκτα μὲ δροσίαν ζωὴν τὰ ἔχε ποτίσει
καὶ τὰ πουλάκια στὰ κλαδιὰ ἐγλυκοκελαδοῦσαν
κι' ὁ ἥλιος ὅτι ἔβγαίνει τὴ γῆ νὰ χαιρετήσῃ,
μὲ λυπημένη τὴν καρδίαν στὸ δρόμο τῆς περνοῦσα,
σὰν εἶδαν τὰ μάτια μου τὰ μάτια τὰ δικά της,
εἰάραναν τὰ λούλουδα στὸ χέρι ποῦ κρατοῦσα
καὶ μέσ' στὰ στήθη μ' ἀναψῆ φωτιά τὸ κύματά της,

*

Πέρασαν μέραις ποῦ μικρὰ δάκρυα, φαρμακευμένα
ἔχυναν τὰ μάτια μου ἐπ' τῆς πληγῆς τὸν πόνον !...
Μιά μέρα ἀποφάσισα μὲ χεῖλη μαραμμένα,
νὰ πῶ τί ἔχω στὴν καρδιά. Ἀλλὰ ἴς ΕΚΕΙΝΗ μόνον.

*

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος τὸν κόσμ' αὐτὸν ἀφίνει
κι' ἄλλοῦ πάει τὴ λάμψι του μὲ χάρι γιὰ νὰ χύσῃ
σὰν τὴ Νεράϊδα πρόβαλε στὸ δρόμο μου Ἐκείνη,
ὅπου μπορεῖ μὲ μιὰ ματιὰ κάθε φωτιά νὰ σβύσῃ.

*

Τὸ βῆμά μου σταμάτησα ! καὶ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιάμου
τὰ λόγια τοῦτα βγήκανε : «Οὔτε ἐλπίδα μίαν ;»
Μπερδεύτηκε ἡ γλῶσσά μου, ἔσβυσε ἡ λαλιά μου,
σὰν γύρισε τὰ μάτια Τῆς καὶ μ' εἶδε μὲ πικρίαν.

*

Ὁ πόνοσ τότε στὴν καρδίαν πολλὸ βαθεῖα ριζώθη
Καὶ ἂν δὲν φύγ' ἡ ἀπονία,
ἀπ' τὴ δικὴ Τῆς τὴν καρδίαν,
δὲν ξέρω τί ἡ μοῖρά μου τοῦ δυστυχῆ μὲ κλώθει !
Ἄθῃναί 12 Νοεμβρίου 1893.

ΠΕΤΡΟΣ Σ. ΑΖΑΠΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον Ποικιλιῶν

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Οἰκογενείας» δὲν
ἔπρεπε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ θεάτρον τού-
του οὐδὲ περὶ τῶν ἀηδῶν κοιδῶν αὐτοῦ· ἀλλ'
ἐπειδὴ ἐλλείπει ἄλλου θεάματος, ἐξακολουθοῦν
ἐτι νὰ μεταβαίνωσι τινες ἐκεῖ, θὰ εἴπωμεν λέ-
ξεισ τινὰς, οὐχὶ περὶ τοῦ ποιοῦ τῶν γαλλικῶν
ὀπερετῶν, οὐδὲ περὶ τῆς ἀμελετησίας τῶν
Ἑλλήνων ἠθοποιῶν ἐν τῇ «Συζύγῃ τοῦ Λου-
λουδάκη», ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ ἀτό-

που ὑπὲρ ὑπὸ κοινωνικὴν ἔποψιν παρετηρήσαμεν. Δὲν πρόκειται περὶ τῶν γαλλίδων αἰτινες ἀναιδῶς ἐπιδεικνύουσι πρὸς τὸ κοινὸν τὰς κνήμας καὶ τοὺς μηρούς των· πρόκειται περὶ τοῦ κοινοῦ τοῦ μεταβαίνοντος ἐκεῖ.

Τὰ θεωρεῖα κατὰ τὴν προχρυσιστὴν παράστασιν ἀπετέλουν ἐν δημοκρατικῇ συμποσίᾳ μωσαϊκὸν ἐκ κυριῶν καὶ δεσποινίδων τιμίων οἰκογενειῶν ἀλλὰ καὶ ἐκ κοκοτῶν καὶ γυναιῶν τῆς ἐσχάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης· ἡ πλατεῖα κατὰ συνέκειτο ἐκ σφηνωπωγῶνων νεανιῶν τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀμυστάκων μεϊράκων μὲ κοντὰ πανταλόνια· πάντες οὗτοι, νέοι, ἑταῖροι, μαστροποὶ, γέροντες, σοβαροὶ οἰκοδέσποιναι καὶ παῖδες τῶν σχολείων, μεγίστην ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν βλέποντες τὰ ὑπὸ τὸ κρινολῖνον τῆς γαλλίδος...

Αἶσχος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ τέκνα τῆς!
— Καλὲ δὲν βαριέσαι! Αὐτὸ λέγεται «πρόδος» ἀπαντᾷ τὸ κοινόν.

Θέατρον Κωμωδίας.

Ὑπεσχέθημεν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐκτενῆ κρίσιν τοῦ Ὀνείρου τοῦ κ. Κ. Πέρβελου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπαξ μόνον εἶδομεν αὐτὸ, δὲν ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ γράψωμεν πλείονα ἢ ὅτι τὸ ἔργον εἶναι καλὸν καὶ παραστάσιμον. Μᾶλλον κωμικὸν ἢ δραματικόν· ὀλίγον ἀπίθανον λ. χ. ὅταν ὁ ὑπνρέτης, ἀφ' ἐνὸς μὲν λέγει ὅτι εἶναι ἐπὶ τριάκοντα περίπου ἔτη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱατροῦ, ἀφ' ἑτέρου ἄγνοεῖ τὴν πάθησίν του, ἐκτὸς ἂν αὐτὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἱατρὸν κατὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀποδημίαν του — Ὁ ὑπνρέτης ὅσον βλάξ καὶ ἂν εἶναι, ἡμπορεῖ νὰ ἔχη ὀλιγώτερα λόγια καὶ περισσώτερον σέβας, ὀμιλῶν πρὸς τὸν κύριόν του· εἰς τὴν κωμωδίαν ἴσως ἐπιτρέπεται τὸ τοιοῦτον, ἀλλ' εἰς τὸ δράμα, οὐχί.

Εἰς τὴν ὑπόκρισιν ἀπαντες οἱ ἠθοποιοὶ διεκρίθησαν καὶ ἰδίᾳ ἡ κ. Ε. Κοτοπούλη, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὑπηρετρίας Κονδύλως.

Μεφιστοφελής.

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πωλεῖται κατὰ φύλλον παρὰ τοῖς κ. κ. Μακράκη καὶ Παπαδάκη. (Διεθνὲς Πρακτορεῖον ἔφημεριδων καὶ βιβλίων.)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν φύλλων, κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τῆς οἰκογενείας, ὁ ὑποφαινόμενος ἔγραφε τακτικῶς ὄρμαθὸν παραδόξων, ὑπὸ τὸν ἔτι παραδόξον τίτλον «Ἀνάποδα πράγματα». Καὶ τότε μὲν ἔγραφον περὶ φαντασιῶδων ὄλων πραγμάτων, ἤδη ὁμως πρότερομαι ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ γράψω περὶ γεγονότων, ἄτινα, κατὰ τὴν κρίσιν μου, φαίνονται πολὺ ἀναποδώτερα τῶν πρώτων.

✱

Πιθανὸν ὁμως καὶ ν' ἀπατώμαι καὶ ν' ἀποδείξω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνάποδος, καὶ οὐχὶ ὅσα θὰ ἀναγνώσετε κάτωθι. Δὲν ἔχω ἀξιώσεις ἀλαθῆτους Πάπα, ἀλλὰ τούναντίον ἰδῶν καὶ ἀκούσας τὰ κατωτέρω εἶπον κατ' ἐμαυτὸν, ὡς οἱ τῆς παροιμίας Χῖοι ναυτικοί:

* Ἡ στραβὸς εἶν' ὁ γυαλὸς

* Ἡ στραβὰ ἀρμενίζουμε.

✱

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ γυαλὸς φορεῖ γυαλιὰ εἰς τὰ μέρη περὶ ὧν θὰ ὀμιλήσῃ διὰ τοῦτο ὑποθέτομεν ὅτι ἡ στραβομάρα τοῦ γράφοντος εἶναι ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος τῶν στραβὰ ἀρμενιζόντων.

✱

Ἐν πρώτοις, θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ Βουλῆς. Εἰσέρχομαι ἐκ τῆς ὀπισθεν θύρας. Εἰς στρατιώτης, σωστὸ μπαρμπατσόνη μου σταματᾷ τὴν ὀρμήν μου:

— Ποῦ πακίν'ς, οὐρέ!

— Νά, ἐπάνω...

— Ἀπαγορεύεται

— Μά!... ἔχω εἰσιτήριο...

— Μουρὲ, τί σιχτήριο καὶ ξεσιχτήριο. Μεταβουλή, μὴ σ' ἀρχίσω 'ς τῆς κοντακιῆς!

Περὶ τὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἔφυγα μὲ τὰ τέσσαρα.

✱

Εἰσέρχομαι διὰ τῆς ἄλλης, τῆς κυρίως θύρας. Ὁ κλητὴρ τῆς Βουλῆς, ἀρχαιότατος ὑπάλληλος, μὲ γνωρίζει καὶ μοὶ ἀφίνει ἐλευθερὰ τὴν ἄνοδον.

Εἰσέρχομαι εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων, ἐπιδείξας εἰς τὸν φρουρὸν ἀντὶ τοῦ εἰσιτηρίου μου, τὸ ὅποσον εἶχον λησμονήσει εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἐν κόκκινον διαρκῆς εἰσιτήριο τοῦ θεάτρου.

Δὲν πιστεύω, ὁ φρουρὸς νὰ ἠνόησε καὶ αὐτὸς τὴν μεγάλην ἀναλογίαν, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ θεάτρου καὶ τῆς Βουλῆς, ἀλλὰ μᾶλλον καλῆ τῇ πίστει, μὲ ἀφῆκε νὰ εἰσέλθω.

Ζητῶ κάθισμα ἀλλ' εἶναι ὅλα κατελημμένα. Ἐν ἐξ αὐτῶν κατέχει δεκαετὲς μεϊράκιον μὲ τὰ ναυτικά του!

— Ἴσως εἶναι συντάκτης τῆς «Ἐρμερίδος τῶν Παίδων» μοὶ λέγει πρακτικογράφος τις παρχωρῶν μοὶ τὸ ἡμισυ τοῦ καθίσματός του κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα ὀλόκληρον διὰ νὰ τὸν ἀναπληρώσω πρὸς στιγμὴν μεχρὶς οὐ δειπνήσῃ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς ξενοδοχεῖον, ἐνθα μετέβη ἐσπευσμένως.

✱

Περὶ τὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι δὲν ἐξετέλεσα πιστῶς τὴν ἐντολὴν τοῦ καρεκλοδότου μου, διότι, κατ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, εἶχον προσηλωμένους, ὡς οἰκογενειάρχης, τοὺς ὀπισθεν τῶν διοπτρῶν ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μου θεωρεῖου τῶν κυριῶν.

✱

* Ὅτι ἐπέσυρε μᾶλλον τὴν προσοχὴν μου δὲν εἶναι αἱ ὀνομαστικαὶ ἀπόλυτοι βουλευτῶν τινων, ἀλλὰ τὸ ἐξῆς: Οἱ κύριοι βουλευταὶ, ὀμιλοῦντες πρὸς ἀλλήλους λέγουσι πάντοτε:

— Ὁ Ἐντιμὸς ἐξ Ἀττικῆς βουλευτῆς.

— Ὁ Ἐντιμὸς ἐκ Μεσολογγίου βουλευτῆς.

— Ὁ Ἐντιμὸς ἐξ Ἀρτης βουλευτῆς.

* Ἀλλὰ μήπως ὑπάρχει τις ὁ ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἐντιμότητος τῶν κυριῶν βουλευτῶν, διὰ νὰ ἐπαναλαμβάνουν οὗτοι τακτικῶς πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν τὸ ἐπίθετον Ἐντιμὸς;

* Ἄν δὲν εἶναι ἐντιμοὶ οἱ βουλευταὶ οἵτινες μᾶς ἀγοράζου, ποῖοι λοιπὸν θὰ εἶναι; ἡμεῖς οἱ ψηφοφόροι, οἵτινες πωλοῦμεθα;

✱

* Ὅτε ἀπῆλθον ἐκ τῆς Βουλῆς ὁ παρχωρῆσας μοὶ τὸ κάθισμά του, εἶχε λάθει τὸν λόγον ὁ κ. Κωνσταντόπουλος ὅτε, μετὰ μίαν ὥρην, ἐπανῆλθε, χαίρων διότι κατάρθωσε νὰ μὲ ἀγαρεύσῃ, παρατρῆει εἰς τὸν πρὸ ἐμοῦ χάρτην καὶ ἀναγινώσκει τὰ ἐξῆς μόνον:

«Εἶτα λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. «Κωνσταντόπουλος καὶ ὀμιλεῖ ἐπὶ μίαν ὥρην περίπου».

✱

* Ἐπῆρα τὸ καπέλλο μου καὶ μετέβην ἄλλου, εἰς τὴν συνεδρίαν συλλόγου τινός, ὀνομαζομένου ἂν ἐθυμοῦμαι καλῶς «Ἐταιρεία τῶν Φιλομούσων».

* Ἡ ἔταιρεία αὕτη, οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσα μετὰ τοῦ γνωστοῦ «Ὀμίλου τῶν Φιλομούσων»

σκοπεῖ τὴν παρὰ τοῖς μέλεσι ἀνάπτυξιν τοῦ... μουσίου.

* Ἡ ἔταιρεία τῶν Φιλομούσων, συγκαταριθμοῦσα μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς διαφόρων εἰδῶν ἐξοχότητος μὲ μουσὶ ἀπάσας, προεδρεύεται παρὰ τινος κούρεως, ὅστις ἀντὶ κώδωνος κρατεῖ χάρακα δι' οὐ τύπτει ἀνηλεῶς τὴν πρὸ αὐτοῦ ἄφωνον τράπεζαν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως.

✱

* Ἡ ἔταιρεία τῶν Φιλομούσων διηρημένη κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν εἰς πέντε τμήματα, ἀποτελεῖται ἐξ 100 περίπου μελῶν ὧν 6 εἶναι πρόεδροι, 6 ἀντιπρόεδροι, 6 ἀναπληρωματικοὶ ἀντιπρόεδροι, 6 γενικοὶ γραμματεῖς, 12 εἰδικοί, 6 ταμίαι, 6 ἔφοροι, 3 τελετάρχαι, 18 μέλη τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ 30 περίπου ἀπλᾶ μέλη, ἥτοι πλήθετοι χρησιμεύοντες πρὸς εἰσφορὰν τῆς διδράχμου συνδρομῆς των καὶ μόνην χαρὰν αἰσθανόμενοι ὅτε ἐν καιρῷ τῆς συνεδρίας ὁ πρόεδρος τοῖς παρέχει τὸν λόγον.

✱

* Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, κατ' ἣν ἠτύχησα καὶ ἐγὼ νὰ παρευρεθῶ καίπερ ἐντελῶς ἄμουσος εἰς τὴν ἔταιρείαν τῶν Φιλομούσων, ἐγίνοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ πέμπτου καὶ τελευταίου τμήματος:

— Ποῖον θὰ ψηφίσετε πρόεδρον; ἔρωτῶ τὸν παρακαθήμενόν μου.

— Τὸν κ. Ω.

— Πῶς; Δὲν ὑπάρχει καλλίτερον πρόσωπον, διὰ τὴν θέσιν τοῦ προέδρου;

— Τί νὰ κάμωμεν; μοὶ ἀπαντᾷ· τὸ ἀπαιτεῖ ὁ πρόεδρος, διότι ἡ αἴθουσα εἰς τὴν ὁποίαν συνεδριάζομεν ἀνήκει εἰς τὸν ὑποψήφιον!

✱

* Δυστυχῶς ὁ σπιτονοικοκύρης δὲν ἐξελέγη καὶ ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν μελῶν νὰ κενώσουν τὴν αἴθουσαν, διότι σκέπτεται νὰ τὴν ἐνοικιάσῃ πρὸς τινα χοροδιδάσκαλον.

* Ταραχὴ μεγάλη γίνεται εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀφοῦ ματαίως ἐπὶ πολὺ ἔκρουσε τὸν τε κώδωνα καὶ τὸν χάρακα, ἀναφωνεῖ ἀπελπίς.

— Ἡσυχία, κύριοι· αὐταὶ αἱ ἀταξίαι οὗτε εἰς τὴν Βουλὴν δὲν συμβαίνουν!

✱

* Πόσοι σύλλογοι, ἀληθῶς, ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τούτοις οἱ Ἀθηναῖοι πάντοτε ἀσυλλόγιστοι θὰ ἦναι. Οἱ σύλλογοι οὗτοι, οἱ ὀμιλοῖ, οἱ σύνδεσμοι, αἱ ἔταιρεῖαι καὶ ὅπως ἄλλως ὀνο-

μάζονται αὐτοὶ παντοειδῆ λαϊκὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ἐκκλησιαί, κύριον σκοπὸν ἔχουν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν μεταξὺ τῶν ἰδρυτῶν διανομὴν τῶν οἰκιστῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν εἰς τὸ βουλευτικὸν ἄξιωμα προπαίδειαν τῶν ἀποτελούντων αὐτοὺς νέων, ἀεργῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Τινὲς τῶν νέων τούτων προτιμῶσιν ἀντὶ τῶν συλλόγων τὴν δημοσιογραφίαν. Ἄρχονται τοῦ σταδίου τῶν μαθητῶν ἔτι ὄντες ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν ὡς ἀναποκριταὶ Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἐρχόμενοι ἐνταῦθα γίνονται ἀμισθοὶ ρηπτότεροι, οὐς ἀγνωστὰ διατὶ δὲν καλοῦσιν ἑλληνιστὶ νεολόγους ἢ ἄλλως πως, ἀλλὰ μεταχειρίζονται τὴν εἰς οὐδεμίαν γλῶσσαν ὑπάρχουσαν λέξιν «ρέπορτερ».

Οὗτοι ὁμῶς γράφουσιν ἀπλοῦστα ἐπὶ τοῦ δελτίου τῶν :

Ἀμβρόσιος Νικολετόπουλος

Συντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως»

ἐν παραδείγματι.

Μετὰ τινὰ ἔτη ἀσκήσεως, ἀπορραϊζοῦν τὴν ἔκδοσιν περιοδικῶν πρὸ πάντων σκτυρικῆς ἐφημερίδος. Ἐκδίδουν 2—3 ἀριθμοὺς καὶ μετὰ ταῦτα, μειουμένου ἐπικισθητῶς τοῦ βάρους τοῦ βαλαντίου τῶν, ρίπτουσιν ἐκεῖνο εἰς τοὺς τυπογράφους, γράφοντες μὲ μεγάλα γράμματα ἐν τῷ προμετωπίδι τοῦ ἐφημεριδαρίου τῶν :

Ἐνεκα ἀλλαγῆς τοῦ τυπογραφείου μας, ἀναβάλλεται προσωρινῶς ἡ ἔκδοσις τοῦ «Φωστήρος».

καὶ τὸ «προσωρινῶς» αὐτὸ διαρκεῖ μέχρις οὗ εὔρου ἀνόητόν τινα φίλαρχον καὶ τοῦ ἀφαιμάξωσι τὸ βαλάντιον, ὑπισχνόμενοι αὐτῷ λαγούς μὲ πετραχήλια, ἐὰν συγκατατεθῆ νὰ τοῖς χορηγήσῃ τὰ μέσα πρὸς ἔκδοσιν ἐφημερίδος. Τὰ μέσα χορηγοῦνται καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου ἄρχεται, ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν πίπτουν τὰ πᾶν δένδρων· πίπτει δὲ ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος πρὶν ἢ ἔτι ἀναβλαστήσωσι τὰ χλωρὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Τὸ νόστιμον δὲ εἶναι, ὅτι τὰ νέα πολιτικὰ φύλλα, ἐν ἀρχῇ κόπτονται κατὰ τοῦ φατριασμοῦ τῶν παλαιῶν καὶ διακηρύττουν, ὅτι ὁ λαὸς ἀνέπνευσεν ἐπὶ τέλους εὐρῶν ἐν φύλλον ἀμερόληπτον.

Ὁ λαὸς ὁμῶς δὲν δίδει πίστιν εἰς τοὺς τὰ τοιαῦτα γράφοντας, ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ χρηματοδοτοῦνται, οὔτινες παύουσι πληρώνοντες καὶ τὸ φύλλον παύει ἐκδιδόμενον.

Ἐκ δὲ τῶν 10 περίπου πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀναφανέντων ἐν Ἀθήναις περιοδικῶν, μόνον ἡ «Οἰκογένεια» ἐξακολουθεῖ ἐκδιδόμενη· πάντα τὰ ἄλλα ὑπέστησαν πρόωρον θάνατον, τὰ μὲν ἐν τῇ κυοφορίᾳ τῶν, τὰ δὲ κατὰ τὸν τοκετὸν καὶ ἄλλα μετὰ τὰ σαράντα τῶν.

Ἡ **Οἰκογένεια**, οὐ μόνον ἐξησφάλισε τὸν μέλλοντα βίον τῆς, ἀλλὰ καὶ βελτιώσεις ἀρκετὰς εἰσάγει ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους 1894. Ἐκ τῶν βελτιώσεων τούτων ἀναφέρομεν τὴν σπουδαιότεραν, τὴν ἐξῆς :

Ἐκάστην πρώτην τοῦ μηνὸς 9ὰ ἐκδίδεται ἡ «**Βιβλιοθήκη τῆς Οἰκογενείας**» ἐκ σελίδων 32—48, ἤτοι ἐκ 400—500 σελίδων κατ' ἔτος.

Τὸ σπουδαιότερον δὲ ὅλων εἶναι ὅτι ἡ «**Βιβλιοθήκη τῆς Οἰκογενείας**» θὰ διανέμεται δωρεὰν εἰς τοὺς προπληρώνοντας εἴτε ἐτησίαν, εἴτε ἐξάμηνον, εἴτε τριμηνον, συνδρομῆν.

Ἡ ἐτησίαν συνδρομὴ μένει ἡ αὐτή. Οἱ ἐμβάζοντες ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Οἰκογενείας» τὴν συνδρομὴν τῶν, δικαιούνται νὰ ἀφαιρέσωσιν ἐξ αὐτῆς τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα τῆς συστημένης ἐπιστολῆς τῶν.

Ἡ συνδρομὴ ἀποστέλλεται εἰς χαρτονομίσματα ἢ γραμματόσημα, ἑλληνικὰ μὲν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν, γαλλικὰ δὲ ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος πόλεων.

Διάλογος μεταξὺ κυνηγῶν τοῦ γλυκοῦ νεροῦ:

— Βγάνει τίποτε ὁ σκύλος σου;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ;.... Ἐνὰ εἰκοσιπεντάριον ἀπὸ τὴν τσέπη μου, κάθε φορὰ ποῦ τὸν χάνω καὶ μοῦ τὸν φέρουν.

Διαβάτης

ΑΙΝΙΓΜΑ

Βασιλέων κοσμῶ στήθη καὶ ποτὲ αὐτοκράτορων.
Στέφω πάντοτ' ἐπαξίως τοῦ λαοῦ τὴν κεφαλὴν,
Εἰς κανένα δὲν μὲ βλέπεις ἱατρὸν ἢ δικηγόρον
Πλὴν ἂν θέλῃς μὲ εὐρίσκεις στήν βασιλείον Αὐλήν.
"Οἱ οἱ πλούσιοι μὲ φέρουν ὡς σταυρὸν εἰς τὸν λαίμῳ

[τῶν

"Οἱ οἱ μητροπολίται, Πατριάρχης πλὴν οὐδεὶς
Ἐκοσμήθη καὶ ἐν τούτοις εἰς τὸ καλυμμαύχιόν τῶν
"Ἄν καλοπαρητήρησῃς καὶ ἐκεῖ θὰ μὲ ἴδῃς
Πλὴν ἐμοῦ τῆς ἀληθείας δὲν ἀνοίγονται τὰ χεῖλη
Ἐχθρὸς ἄσπονδος τοῦ ψεύδους πάντοτε διατελῶ
Καὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας μ' ὑποδέχονται οἱ φίλοι.
Μ' εὐρες; Ἄν μὲ εὐρῆς, τότε εὐφρᾶ σ' ἀποκαλῶ.

Α. Γ. Κωνσταντινίδης.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δελφειῶν ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτέα:

EN EΛΛΑΔΙ	ἐν ἔτος 6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τῶν λαμβάνουσι δωρεὰν τῆς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας».

Τιμὴ φύλλου: Δεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελλίου: 30 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον

"Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βῆρος τῆς «Οἰκογενείας».

"Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περιπέτρα' ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἐφημεριοδόποις τῶν ὁδῶν.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ ἐν τῇ διασταυρώσει τῆς ὁδοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Κουμουνοῦρου καλλιμάρμαρον κτίριον ἐπερατώθη πρὸ πολλοῦ. Ἡδὴ ἐργάζονται εἰς τὰ ἀσβεστώματα. Τὸ κτίριον αὐτὸ ὀνομασθήσεται Ἐθνικὸν ἢ Βασιλικὸν θέατρον.

Δὲν γνωρίζομεν ἂν οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι θὰ πληρωθῶσιν ἂν ὀνομασθῇ Ἐθνικὸν ἢ θὰ ταφῶσιν ἂν ὀνομασθῇ Βασιλικὸν· τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ὅτι ὑπὸ πρακτικῆν ἐποψὴν κινδυνεύει νὰ κατασταθῇ ἀνωφελές, ὡς εἶναι ἀνωφελὴς ἡ Ἀκαδημία μὲς ἢ ἄνευ ἀκαδημικῶν.

Τὸ Ἐθνικὸν θέατρον μετ' ὀλίγου μῆνας θὰ ἴναι ἔτοιμον, καὶ ἐν τούτοις, οὐδεὶς λόγος μέλει τοῦδε ἐγένετο περὶ ὑποκριτῶν. Μήπως ὁ Βαχρὶ τοῦδε ἐγένετο περὶ ἰταλῶν. Τί λοιπόν; καὶ ἰταλούς; Δὲν τὸ πιστεύομεν. Τί λοιπόν; θὰ τὸ δῶσῃ εἰς τοὺς ὑπάρχοντας Ἑλληνας ἠθοποιούς; Δὲν τὸ εὐχόμεθα.

"Ὅπως διὰ τὴν Ἀκαδημίαν πρὶν τὴν κτίσωμεν ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσωμεν ἀκαδημικούς, οὕτω καὶ διὰ τὸ θέατρον, πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν πρῶτον ἠθοποιούς.

Καὶ οἱ ἠθοποιοὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ διαφέρωσι τῶν παλαιῶν νὰ ἐνδύωνται ὡς δεῖ, νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ἀρμόζει εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὅποιον ἐκάστοτε ὑποκρίνονται καὶ νὰ τονίζωσι

τὰς φράσεις οὐχὶ ὅπου αὐτοὶ θέλουσιν ἀλλ' ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἐννοεῖ καὶ νὰ σταματῶσιν οὐχὶ ὅπου κουράζονται, ἀλλ' εἰς τὰς τελείας καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα τῆς στίξεως.

Πρὸς ἐπιτέλεσιν ὅλων αὐτῶν ἀπαιτεῖται πρῶτον νὰ ἰδρῶθῃ Δραματικὴ Σχολή.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀκούομεν ἔστιν ὅτε νὰ γίνεσθαι λόγος περὶ μελλούσης δραματικῆς σχολῆς καὶ μελλόντων διδασκάλων αὐτῆς· δὲν ἐπιθυμοῦμεν ὁμῶς νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς γνώμας ἀδυσπότους καὶ μόνον προσβαλλούτας τὴν ἐθνικὴν μας φιλοτιμίαν.

Λέγεται λ. χ. ὅτι θὰ μετακληθῇ ἐξ Εὐρώπης καθηγητῆς τῆς ἀπαγγελίας· οὐδὲν τούτου ἀνοητότερον· διότι ἡ πείρα μᾶς ἐδίδχεεν ὅτι οὐ μόνον οἱ ξένοι καθηγηταὶ δὲν εὐδοκίμουσιν ἐν Ἑλλάδι, ὡς καθηγηταὶ τῆς ἀπαγγελίας, ἀλλ' οὐδὲ Ἕλληνας, μὴ γνωρίζοντες καλῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν προφορὰν αὐτῆς. Ἐστὼ περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Λεκατσᾶς, ὅστις διὰ τῆς ξηνοτρόπου προφορᾶς τοῦ ἐγένετο τὸ πᾶν γινῶν τῶν μαθητῶν του ἐν τῷ Ὁδρεῖφ.

Οὐδὲ τὴν γνώμην ἄλλων τινῶν ἐγκρίνομεν, φρονούντων ὅτι καθηγηταὶ τῆς δραματικῆς σχολῆς δύνανται νὰ διορισθῶσι συγγραφεῖς ὡς λ. χ. ὁ κ. Δ. Κορομηλάς. Διότι, ὁ κ. Κορομηλάς δὲν ἔχει ὀρθὰς ἰδέας περὶ τοῦ τρόπου τῆς τῶν ἠθοποιῶν διδασκαλίας· ἐρωτήσατε ἕνα οἰονδηπόταν ἠθοποιὸν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ θὰ σᾶς ἀπκνήσῃ ὡς ἐξῆς:

— "ὦχ! ἀδελφέ! Αὐτὸς ἀπαιτεῖ νὰ κάνωμε καὶ τὰ βήματα μετρημένα, ἀδιαφορῶν ἂν ὁ ἠθοποιὸς ἔχει μεγαλεῖτερα ἢ μικρότερα πῆδια ἀπὸ τὰ δικά του!

Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι διὰ μὲν τὰ θεωρητικὰ μαθήματα πρέπει νὰ διορισθῶσι καθηγηταί, διὰ δὲ τὰ πρακτικά, ἤτοι διὰ τὴν ἀπαγγελίαν, εἰς ἀρχαίους καὶ πεπειραμένους ἠθοποιούς, ὡς π. χ. ὁ κ. Μιχ. Ἀρνωτάκης, ὅστις καὶ ὡς ἠθοποιὸς χαίρει εὐρωπαϊκὴν φήμην καὶ ὡς Διδάκτορος ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Ἐθν. Δραματικοῦ Συλλόγου, ἀγγλικῶς καρπούς περήγαγε. Μ.Ε.Φ.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΣΕΩΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου

Ὁ φιλοπόδοος νέος κ. Ν. Ταυπακόπουλος ἰδρυσεν ἐν Πειραιεῖ Πρακτορεῖον μεγίστης χρησιμότητος· ἐν αὐτῷ δύναται τις νὰ εὕρῃ πᾶσαι τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ τὰς γνωστωτέρας τῶν εὐρωπαϊκῶν. Τὸ πρακτορεῖον ἐγγράφει συνδρομητὰς ἐφημεριδῶν καὶ ἀναδέχεται τὴν διανομὴν αὐτῶν ὡς καὶ βιβλίων κλπ.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ
ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΦΙΝΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΑΝΔΡ. ΠΑΣΧΑ

Μέσ' στή φωλιά του ἔζητε τόσον καιρὸ
τὸ χελιδόνι τώρα ἤρθε ὁ καιρὸς
κι' αὐτὸ θ' ἀνδύξῃ τὰ μικρὰ φτερούγια του
καὶ ἄστους ἀέρας νὰ πετάξῃ ἐλεύθερο.
ἔχει γιεράκια ἄνω παντοῦ
πουλιά χιλιάδες φοβερά καὶ κεραυνούς
ἐκεῖ ποῦ θέλει νὰ πετάξῃ τὸ φτωχό . . .
δὲν τὸ φοβᾶται, τὸ σκεπάζουσε πτερὰ
πελώρια, μεγάλα, ἀετοῦ χρυσοῦ
αὐτὸς θὰ προστατεύῃ πάντα ἄγρυπνος
τ' ἄθωο χελιδόνι, θὰ πετοῦν μαζί.
Εὐτυχισμένα θὰ χαροῦν τὴν μυρωδιά
ποῦ στὸν ἀέρα χύνει ἀδιάκοπα
ἢ λουλουδοσπαρμένη γῆ τῆς μάνας μας.
Ἐσὺ αὐτὸ τὸ πρῶτο πέταμά τους τ' ἄγιο,
ποῦ ἢ Παρθένα κι' ὁ γλυκὺς μας Ἰησοῦς
μὲ τὴν εὐχὴ τους προίκισαν τὴν τιμία
ἕνας κ' ἐγὼ διαβάτης, ὅπου ἄκουσα
τὸ χελιδόνι νὰ σκορπᾷ χαρούμενο
ἀπ' τὴ φωλιά του τὸ γλυκὺ κελάδημα :
παντοῦ τριγύρω του νὰ χύνῃ τὴ ζωὴ.
καὶ εἶδα ἢ ἄγρυπνο πουλὶ ποῦ ὕμνησε
εἰς τὴ χρυσὴ κιθάρα του ὁ Πίνδαρος.
ἀπ' τῆς καρδιάς τὸν κάμπο χίλια λούλουδα
χίλιαις εὐχαῖς κ' ἐγὼ μαζεύω σκορπιστά
ὕγρα ἀκόμ' ἀπ' τῆς ἀγάπης τῆ δροσιά
καὶ ραίνοντάς τα εὐχόμεαι ὅσο πετοῦν
νὰ τοὺς σκεπάζῃ οὐρανὸς ἀπύνηφος
τῆς εὐτυχίας οὐρανὸς καὶ τῆς χαρᾶς.
Ἀθῆναι 29 Ὀκτωβρίου 1893

Γ. Λ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

ΔΙΑΒ. Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον κάπου γράφω καὶ
δι' ὑμᾶς λάθετό το ἀντὶ ἀπαντήσεως εἰς τὰ κ ε φ α
λ α ῖ α σας. — ΓΡ Κ. Λεβέτσου. Ἐνεγράφ. ἀπὸ 18
Νοεμβρίου. — Β. Ι. Π. καὶ Α. Δ. Π ε ι ρ α ῖ ᾶ Ἐ-
νεγράφητε ἀπὸ 27 Φεβρ. Φύλλα ἀπεστάλησαν κατ'
ἐπιθυμίαν σας ἀπ' ἀρχῆς. — ΤΑΚΗ. Δ η μ η τ σ. Ὁ
Μίχος εἰς τὸν «Γενικὸν Γραμματέα» τοῦ κ. Καπε-
τανάκη, λέγει πρὸς τὸν φίλον του Στρατήγην «...
Δὲν θὰ ἔλαβε τὸ γράμμα μας (ὁ Λάμπρος) γιατί τὸ
στείλωμε μὲ τὸ . . . ταχυδρομεῖο· δὲν ἄκουσε ἐμένα
ποῦ σοῦ λεγα νὰ τὸ στείλωμε μὲ πεζό». Μίαν παρα-
πλησίαν συμβουλὴν θὰ δώσω καὶ ἐγὼ εἰς ὑμᾶς μὴ
ἀποστέλλετε ποτὲ χειρόγραφα ἐντὸς κεκλεισμένης ἐ-
πιστολῆς μὲ τὸ Ρωμαϊκὸ ταχυδρομεῖον διότι θὰ τὰ
χάσετε· τὸ διατί δὲν λέγεται κι' ἂν λέγεται δὲν γρά-
φεται· προτιμώτερον εἶνε καὶ τὸ γράφω δι' ὅλους
τοὺς συνεργάτας τῆς Οἰκογενείας, νὰ τὰ στέλλετε
ἐντὸς κινήτης ταινίας ἐπιθέτοντες μόνον πεντάλεπτον
γραμματόσημον· οὕτω δὲν θέτετε εἰς πειρασμὸν οὐ-
δὲνα τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων. Ἐκ τῶν ἀνω-
τέρω ἐννοεῖτε ὅτι οὐτε ποιήματά σας ἔλαβον οὔτε αἰ-
νίγματα. — Α. Γ. Κ. Ἐλάδομεν τὰ ἐκ δευτέρου ἀπε-
σταλέντα αἰνίγματά σας ὧν ἐν δημοσιεύσῃ σήμε-
ρον· τὸ αἴτιον τῆς τῶν πρώτων ἀπωλείας θὰ μάθετε
ἂν ἀναγνώσετε τὴν ἀνωτέρω πρὸς τὸν Τάκην ἀπάν-
τησιν. — Α. Π. Φ. καὶ Γ. Κ. Κ. Ἀ γ ο υ λ ι ν ῖ -
τ σ α ν. Ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν αὐτότε ἀνταποκριτὴν, εἰς

παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀποστείλετε τὴν συνδρομὴν
σας ταχυδρομικῶς καὶ ἐπὶ συστάσει, κρα-
τοῦντες 40 λεπτὰ διὰ τὸ ἀντίτιμον τῶν ταχυδρομι-
κῶν. — Δ' ΑΔ. Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ. Τίποτε δὲν ἔλαβον.
Οὐδὲ μὲ τὸ Ρωσικόν, ὡς μοῦ γράφεις. Ἀριστούρ-
γημα τὸ τετραστίγγον σου· κρίμα νὰ μὴν τὸ χωρῆ ἢ
Οἰκογένεια . . . Ὡὰ τὸ καταχωρῶ εἰς καμμίαν σα-
τυρικὴν ἐφημερίδα. — Ν. Ν. Προσεχῶς. — ΔΕΣΠ. Β. Π.
Μὴ δίδετε τόσῃν προσοχὴν ὅ, τι δὲν ἔγεινε μέ-
χρι τοῦδε εἶναι πιθανόν νὰ γείνη σήμερον· ἢ
ἀθώότης εἶναι πρόσκαιρος ὡς καὶ ἢ ἀγνότης· ὡς ἢ
χθὲς ἀγνή δύναται νὰ γείνη σήμερον ἀκόλαστος, οὕτω
καὶ ὁ χθὲς ἀθῶος δύναται σήμερον νὰ εἶναι κακοῦρ-
γος· ἐγὼ δὲν θαυμάζω τὸ νήπιον, ὅπερ κοιμᾶται ἡσύ-
χως εἰς τὴν κοιτίδα του, ἀλλὰ τὴν μητέρα, ἣτις ἀ-
γρυπνεῖ παρὰ τὸ λίκνον αὐτοῦ. — ΑΝΑΔΦ. Πάτρας.
Ἐλαβον τρεῖς μέχρι τοῦδε ἀπαντήσεις, ὡς μετ' ἄλλων
θὰ σᾶς ἀποστείλω προτεχῶς διὰ νὰ κρίνετε αἰ δὴ
τούτων εἶναι παρὰ δεσποινίδων, ἀλλὰ καὶ ἢ τρεῖς
συμφωνοῦσι πρὸς ἀλλήλας Ποῖα ἐ λ α φ ρ ὀ τ η ς,
ἀλήθεια! Νὰ ὁμολογῶν τὸ ἐλάττωμά των!

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάτωθεν τοῦ ὀμωνύμου Ξενοδοχείου παρὰ τὴν
πλατείαν τῆς Ὀμοσείας.

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ΑΝΔΡ. ΜΠΑΛΑΚΑΚΗ
Ἐν αὐτῷ κατασκευάζονται ἄρισται τούρται, γλυ-
κύσματα, φοντάν καὶ ὅλα τὰ γλυκύσματα.

ΟΛΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

Εἴσθε φωτογράφος ;
Ὁχι. Διατί ;

Ἐνῶ δύνασθε εἰς ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἄνευ σπουδῆς ἢ
διδασκάλου ἀλλὰ μόνον διὰ μιᾶς συντόμου ὀδηγίας νὰ
γίνετε, προμηθευόμενοι· μίαν φωτογραφικὴν μηχανὴν
(L'Amateur photographe) μὲ μόνον δρ. 28 μετὰ
τῆς ὀδηγίας, διὰ τῆς ὀποίας μετὰ μεγάλης εὐκολίας
καὶ ἐπιτυχίας νὰ φωτογραφῆτε πρόσωπα, τοποθεσίας
κλπ. μεγέθους Victoria (9×12)

Αἰ ἄνω μηχαναὶ εἶνε στερεώταται καὶ κομψαί,
δύναται δὲ νὰ τὰς μεταχειρίζονται παῖδες καὶ δε-
σποινίδες πάσης ἡλικίας.

Ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀντὶ δραχ. 29
ἐλεύθεραι ἐξέδων ἀποστολῆς κλπ. Εἰς δὲ τὴν Τουρ-
κίαν, Ρουμανίαν, Αἴγυπτον κλπ. ἀντὶ φρ. χρ. 30 ἐ-
λεύθεραι ἐξέδων

Διεύθυνσις : « Ἀποθήκη φωτογραφικῶν μηχανῶν »
Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου, ὀπισθεν τῆς Χρυσοσπηλιω-
τίσης ἀριθ. 44, Ἀθῆναι.

Θαῦμα εὐθηνίας μὲ μόνον δρ. 28. — Τερπνῆδιασκεδάσις.
Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Οἰκογενείας» ἀποστέλ-
λονται διὰ τοῦ γραφείου μας.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ
γραφείῳ του κεϊμένῳ ἐπὶ τῆς ὀδοῦ
Πετράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ
Πρωτοδικείου.